maar veel geldbezit was er niet.

„„En ik dan,"" zei ze bitter, „„„moet ik dan een arm huissloofje worden?""

,'k Begrijp niet, dat je je zoo boos maakt. Je zei zoo dikwijls: als we elkander maar hebben, dan kan al 't andere me niet schelen, — en nou mijn geld weg is . . . .'

„„„O, als je 't niet had kunnen helpen,' antwoordde ze nu heftig, ,als het niet je eigen domme schuld was en als je iets kón, een beroep geleerd had, of iets anders wou beginnen, dat niet zoo'n schraal ongelukkig-tobbend bestaan gaf, als juist onderwijzer. Want wat zullen we met een hart vol liefde doen — als er geen brood is in de kast, geen geld in de beurs. Ik verzeker je — 'k heb het honderden malen gezien — dáár kan op den duur de meest standvastige liefde niet tegenop. Het wordt gehaspel en getob zonder eind, ik wáág me er niet aan!""

,Dus je wilt me niet arm trouwen, je laat mij in den steek?' klonk uitdagend zijn stem.

„„„Dat is te zeggen, éérst moet je een positie hebben die ons een niet al te zeer bekrompen bestaan

VOOR DEN KOMENDEN WINTER.

Een groep Fransche officieren poseeren in hun nieuwe winterkleeding voor onzen oorlogsfotograaf.

waarborgt. Het kan misschien jaren duren, maar ik zal geduld hebben . .""

,En als ik géén positie weet te verwerven, als ik arm blijf, dan trouw je me niet?'

„„„Nee"", zei ze, „„„je zal me even lief blijven, maar trouwen doe ik je dan niet.""

„Ze had eigenlijk slechts bedoeld, hem een heftigen prikkel, een spoorslag tot flinke krachtsinspanning te geven, maar de uitwerking was vreeselijk."

,Even lief' sprak hij haar honend na, even lief zónder geld als met? — nee — huichel nu maar niet langer. 'k Heb je nou gelukkig nog bijtijds in de kaart gekeken. Je zult het ondervinden werd me gezegd. Maar ik heb het niet willen gelooven, wou niet eens eerst de proef nemen. Neen, ik had het niet van je gedacht."

Heftig bewogen trok hij den ring van zijn vinger, en legde dien op tafel. ,Liever géén vrouw, dan een die me om mijn geld trouwt en als je me in armoede niet volgen zoudt — je zegt het zelf — dan moet je 't me nu óók in mijn rijkdom niet doen.' —

„Hij keerde zich om en ging heen. Voor altijd! Zonder een enkel woord van afscheid. Twee dagen later stuurde hij haar brieven, portretten enz. terug, en nooit heeft ze meer iets van hem gehoord. Zij woonde toen in Friesland, en hij in Gelderland, maar ze denkt dat hij nu misschien buitenslands is,

EEN VROUWELIJKE SOLDAAT.

Tot een verrassende ontdekking kwamen onlangs de Duitschers bij 't inschrijven van Russische gevangenen. Onder de krijgsgevangenen bevond zich n.l. de vrouw van een Russisch onderofficier, die sedert het begin van den oorlog aan de zijde van haar man gestreden had. Eerst toen zij in handen viel der Duitschers, werd zij ontmaskerd.

want — en dat is 't ergste van 't geval — later bleek dat hij nooit gespeculeerd had, en niets had verloren.

Een half jaar later kreeg ze een aanzoek van den man die haar de leugen verteld had, toen begreep ze de heele geschiedenis en toen vermoedde ze ook, dat diezelfde kerel het was, die haar verloofde had opgestookt haar eens op de proef te stellen. En natuurlijk juist doordat het eigenlijk een misverstand was geweest kan ze nu dien eersten en eenigen maar nooit vergeten. Ik denk altijd dat hij vroeg of laat weer eens in haar leven zal verschijnen. Zijzelf ook, geloof ik, al is de hoop nu minder evendig geworden op den langen duur.

„Heeft ze nooit eenige toenadering geprobeerd later?"

„Neen, dat kon ze niet. Het feit bleef, dat zij verklaard had, hem niet arm te willen aannemen; als zij nu weer vertelde, dat ze dat niet gemeend had, zou hij haar immers niet vertrouwen, want dat zij na dien tijd aanzoeken genoeg gehad heeft, óók van zeer gegoede jongelui, dat kan hij niet weten. Maar — wie zal zeggen dat hij nog vrij is?" . .

De beide dames stonden op, en wandelden den tuin in. Toen kwam uit de aangrenzende kamer de 15-jarige Truus, die daar stil voor de piano gezeten — droomend, en zonder de toetsen aan te raken — de heele geschiedenis had gehoord. „'n Echt verhaal!" dacht ze. „Precies als in een boek!" en het beeld van Martien van Strijen verscheen in een plotseling romantisch licht voor haar. Natuurlijk zou alles goed komen tusschen de twee gescheidenen. Verhalen waarin ze „elkaar niet krijgen" waren altijd erg vervelend, vond ze.

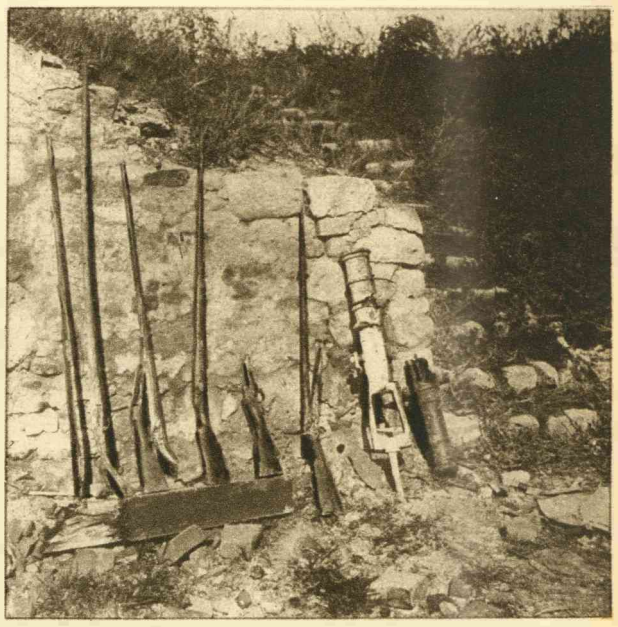
. . . . . .

't Was „speelkwartier", zooals de groote kinderen de pauze tusschen het tweede en derde lesuur nog steeds bleven noemen. Truus Versteeg liep met vroolijke, dartele sprongen naar een troepje klasgenooten toe, die in een hoek van de tweede speelplaats — waar geen leeraren liepen — iets stonden te bekijken of te bepraten, de hoofden dicht bijéén. Ze maakte een opening in 't kringetje, kéék . .

„O! — van wie?" — vroeg ze verrast.

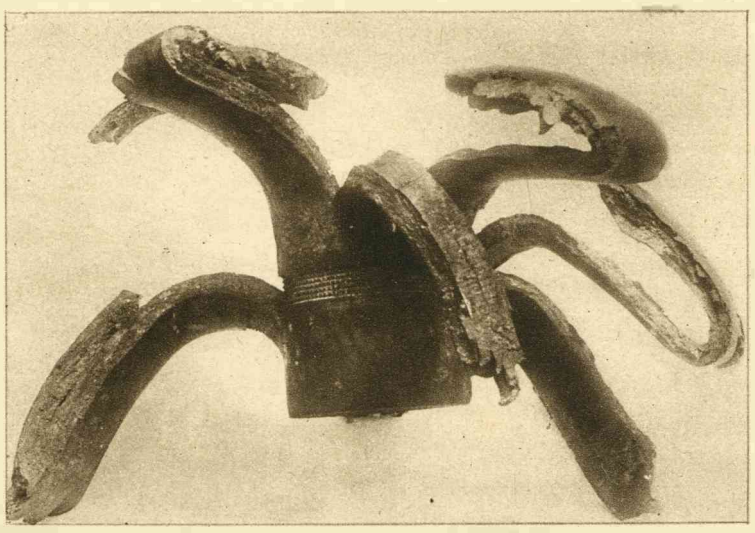
„Laat zien, laat zien!" riepen de verschillende stemmen dooreen, maar Eddy danste als een dolle met een portret in de rondte, steeds uitroepend; „wie zou 't gedacht hebben van Veenendaal, he?"

Toen bekeek ze het critisch. „Een knap meisje! Een óud portret al!" Dan, met de plotselinge wisseling van stemming haar eigen,

ANTIEKE WAPENS IN DEN MODERNEN OORLOG.

Dat in Servië alles „gemobiliseerd" is, blijkt uit bovenstaande foto waarop men een collectie thans geheel verouderde wapens ziet, die in een verlaten Servische loopgraaf door de Bulgaren werden buitgemaakt. Blijkbaar kan 't Servische legerbestuur niet alle weerbare mannen die het thans noodig heeft, om het land te verdedigen, voorzien van een moderne bewapening.

EEN ONTPLOFTE GRANAAT.

Hoe een Fransche 7.5 cM.-granaat er uit ziet, nà de ontploffing. De buitenwand is geheel uit elkaar geslagen, waardoor de inhoud, de z.g. springlading, gelegenheid heeft gekregen zich naar alle kanten te verspreiden en dood en verderf te zaaien in de vijandelijke linies.

voegde ze er meewarig aan toe: „zeker een gestorven liefde."

Bedaard, bijna ernstig, gaf ze het portret toen aan de anderen over. Ook Truus keek nu en een plotselinge schok doortrilde haar, want ze herkende duidelijk de beeltenis van Martien van Strijen. Ze zweeg wijselijk over haar ontdekking maar snel gingen haar gedachten door haar fantastisch brein. Wéér kwam de geschiedenis die haar zuster aan haar moeder verteld had, haar in de gedachten, en weer kwam mee de herinnering aan het boek dat een soortgelijke geschiedenis behelsde.

„Bijeengebracht" heette het. Een klein meisje was daar de onwillekeurige oorzaak dat de geliefden elkaar weer terugvonden, en het boek eindigde met de verklaring van den held, dat hij dat zusje levenslang dankbaar bleef. Wat zou Truus graag ook zoo'n rol vervullen. Niemand thuis wist de naam van Martiens vroegere verloofde, niemand kon helpen dan zij — Truus — alleen. En juist nu! Door déze gebeurtenis! Want bleek er niet duidelijk uit dat mijnheer Veenendaal zijn gewezen meisje niet was vergeten, dat hij haar nog liefhad?

Toen de rust een weinig was weergekeerd in het troepje vroeg ze aan de andere vier: „Wie gaat 'm terugbrengen?" „Wij met z'n allen!" —

VAN DE SERVISCHE GRENS.

Bovenstaande foto's brengen een paar typische, we zouden haast zeggen, gemoedelijke straattooneeltjes in beeld uit een door de Oostenrijkers bezet Servisch dorp. Oorlogsbeelden als zij zijn, is toch de krijgszuchtige stemming verre te zoeken en doen zij meer denken aan een vreedzaam tooneeltje tijdens een groote inkwartiering.